

Brabants lieke

Ruud van der Heijden

Ûit de blàuwgrijze Brabantse lucht .
 Ûit z'n wentelende wolken en wind.
 heurde gij alle daog deez' muziek.
 Wa gij zélf, nou of noit nie, verzint.
 Zòiet zit bij ons tussen de òòre,
 van 'smerges toe zonsondergang.
 Daor zen w'allemaol mì gebòòre,
 die muziek blè oe bij, lèèveslang.

Unnen Brabander houwd van z'n grond,
 van het kòòren, het geurige gras.
 Hij is verknocht aon 't wuivende riet,
 in de bikskes, zo helder as glas.
 Aon d' oneindige rij kanidassen,
 de knotwilgen, wreed kort gehakt,
 Aan den èik, ùit de klùiten gewassen,
 Z'n krùin ongetemd, wijdvertakt.

De Brabantse mens is content,
 mì 't wennige wat ie bezit.
 't Waorum van z'n blije gevoel,
 da is het geheim van de smid.
 En moet ie òòit elders gaon wòònen,
 Dan blè toch de innige baand.
 Dan denkt ie nog dik aan 't schòòne,
 van z'n dierbare Brabantse laand.

Liekes over Brabant, zulde altijd blijve heuren.
Liekes over Brabant nee die hedde noit teveul.
Zingde over Brabant, heddet over 'n schòn gebeuren.
Bij 'n Brabants lieke , veinde gij gedùùrig heul.